

RUGZAK

Rugzak

Op het bed van Laura liggen allemaal verschillende dingen: schriften, pennen, viltstiften, een tandenborstel, tandpasta, zeep, een spiegeltje, een klein puzzeltje, een springtouw en een rugzak.

Alles gaat straks in de rugzak. Ieder kind neemt zo'n rugzak vol spulletjes mee naar club.

Er is namelijk een actie voor kinderen in een ver land. Die kinderen hebben geen speelgoed en geen schoolspulletjes en nu gaat iedereen wat geven. In andere plaatsen in het land doen ze ook mee aan de actie. Laura legt een videoband van Bassie en Adriaan op het bed.

"Een videoband?" zegt mama. "Dat kan niet. In een land waar ze geen schriften of zeep hebben, zijn ook geen videorecorders."

"O, nee, natuurlijk niet," zegt Laura en ze legt de band weer in haar kast.

"Je zou nog een knuffel uitzoeken", zegt mama. "Heb je al besloten welke je weggeeft?"

"Nee," zegt Laura, "maar op club zeiden ze dat je ook wel pantoffels mag geven." En gauw zet ze de berenpantoffels die haar te klein zijn op het bed.

"Is dat zo?", vraagt mama verbaasd. "Ik heb niks gehoord over kleren en zo. Ik bel wel even naar de leidster."

Maar die zegt dat dat niet de bedoeling is. Geen kleren en dus ook geen pantoffels. Laura staat bij haar krat met knuffels. Ze vindt het zó moeilijk! "Eén knuffel", heeft mama gezegd. "Voor een kind dat geen knuffels heeft."

Uiteindelijk pakt ze een klein bruin beertje. "Goed," zegt mama. "dan kopen we nog een ander knuffeltje in de winkel er bij. En dan geef je volgend jaar een grotere knuffel weg."

"Volgend jaar?", vraagt Laura verbaasd. "Maar dan hebben ze toch al knuffels van ons?"

"Er zijn nog meer arme landen", antwoordt mama. "Er zijn nog zoveel kinderen op de wereld die geen knuffel hebben."

Laura bekijkt nog een keer alle spullen. "Zou jij er blij mee zijn als je het kreeg?", vraagt mama. "Ja", zegt Laura.

"Dan hebben we het goed gedaan", zegt mama.

De volgende dag nemen alle kinderen hun rugzak mee naar club.

Mama helpt met andere moeders de rugzakken in grote dozen te doen.

En papa brengt samen met andere vaders de dozen met de auto naar een verzamelpunt in een sporthal. Zo hebben ze alledrie meegeholpen.

foto: Kerkinactie/Jaap 't Gilde

Gebed

En nu ik zo naar huis toe ga,
nu dank ik u, o Heer.
U bent het die over mij waakt,
op school en in 't verkeer.
En als ik straks mijn ogen sluit,
- de dag is weer voorbij -
dan weet ik dat ik veilig ben.
Ook 's nachts bent u er bij.
Amen.

Liedsuggesties

Als je geen liefde hebt voor elkaar, Als een wijngaard is de aarde, Samen spelen. Te vinden in: Alles wordt nieuw van Hanna Lam en Wim ter Burg.

Trui

Mijn vader en moeder hebben geen werk.
 Daardoor hebben wij weinig geld.
 Mijn moeder koopt onze kleren
 bij Zeeman of Wibra.
 Op school word ik wel eens uitgescholden
 voor Zebra-kind.
 Soms koopt ze kleren
 die eerst van andere kinderen waren.
 Zo'n winkel heet een kringloopwinkel.
 Een poosje geleden
 had ik een nieuwe trui aan naar school.
 Een jongen uit een andere klas riep opeens:
 "Hé, jij hebt de trui van mijn broer aan."
 Ik schaamde me dood!
 Die trui heb ik ver weg gestopt
 in een hoekje op zolder.
 Ik doe hem nooit,
 maar dan ook nooit meer aan.

Vrijwilligerswerk

Ze zijn klaar met het avondeten.

Terwijl moeder de tafel afruimt, hollen Lianne en Emiel naar de tv.

"Vlug, doe die stekker er nou in!" Lianne ploft op de bank en grijpt de afstandsbediening.

Gelukkig, ze zijn nog op tijd. Het Jeugdjournaal begint net.

Eerst praten ministers over ingewikkelde dingen. "Saai", vindt Lianne.

"Stil nou," zegt Emiel. "ik wil het horen."

Daarna is er nieuws over een aardbeving in Azië. Je ziet mensen zoeken tussen brokstukken van huizen. Huilende kinderen lopen op straat.

"Tjonge, erg hoor", vindt Lianne. "Gelukkig heb je in Nederland nooit aardbevingen."

Dan komt er een groepje Nederlandse kinderen in beeld. Zij zijn op hun school een actie begonnen voor slachtoffers van de aardbeving.

Ze houden een sponsorloop en ze gaan langs de deuren om spullen in te zamelen. Vuilniszakken vol kleren en dozen vol speelgoed staan al opgestapeld in een lokaal van de school.

"Goed, zeg", zegt Emiel.

"Misschien kunnen wij op onze school ook wel zoiets gaan doen", zegt Lianne. "Ik bel Marinka even. Misschien heeft ze het ook gezien." En ze grijpt haar mobieltje.

"Dan zet ik wat ideeën op papier", zegt Emiel. Hij pakt een pen en een schrift uit z'n tas en begint te schrijven.

Moeder komt in de deuropening staan. "Helpt er iemand met de afwas?"

Lianne wappert wild met haar hand. "Stil, nou! Ik zit te bellen."

En Emiel zegt: "Wij hebben geen tijd. Wij zijn bezig met vrijwilligerswerk."

"Mooie boel", zegt moeder. "Dan moet ik dus maar weer het vrijwilligerswerk hier in huis doen." En met een zucht loopt ze terug naar de keuken.

Kijkdoos

Vandaag neemt iedereen spullen uit de natuur mee naar club.

De kinderen gaan een kijkdoos maken met wat ze verzameld hebben.

Eerst wordt er een kijkgat in een schoendoos gemaakt.

Raoul tekent op de zijkanten binnen in zijn doos grote harige spinnen en vlemuizen met scherpe tanden.

Op de bodem plakt hij bladeren, daartussen lijmt hij kleine dennenappels en takjes. Hij tekent op karton een griezelig monster met felle ogen, een enorme bek en grote klauwen en zet het monster achter in de doos.

Dan beplakt hij de bovenkant van de doos met zwart papier. "Lekker eng", zegt hij.

Raoul gaat naar Rita, de leidster van hun groep. "Ik heb een griezelbos gemaakt", zegt hij.

Rita kijkt door het gat. "Ik vind het erg mooi geworden", zegt ze. "Ga maar alvast wat opruimen."

Maar Raoul heeft geen zin in opruimen. Hij pakt een handvol bladeren die hij niet gebruikt heeft uit zijn tas en gooit ze hoog in de lucht. Ze dwarrelen weer naar beneden op de tafel en op de grond. Raoul steekt zijn hand opnieuw in de tas.

"Ho eens even," zegt Rita. "jij zou opruimen!"

Raoul raapt de bladeren van de grond en maakt zijn werkplek leeg.

De andere kinderen zijn zo langzamerhand ook klaar met hun doos. Iedereen gaat opruimen.

Dan zegt Rita: "We hebben nog wat tijd over. Weet je wat? Jullie mogen zo meteen allemaal met de overgebleven bladeren gooien. Maar straks helpt iedereen mee met opruimen."

Alle kinderen pakken de bladeren die ze over hebben. En dan opeens lijkt het wel herfst. Bladeren vliegen door de lucht en dalen langzaam naar de grond. De kinderen grijpen opnieuw handen vol en alles dwarrelt weer door de lucht.

"En nu," zegt Rita, "is het weer gewoon lente en ruimen we alles op." De zaal is weer netjes als het tijd is om naar huis te gaan.